రేపు రాని కలలు..

ఇచ్ఛాపురపు జగన్నాథరావు

ఇరవై నిమిషాలనించి ప్రకాశరావు సరోజినిని గురించి చెప్తున్నాడు. పాతిక ఇప్పుడే నిండిన వయసులో, కొత్తగా మంచి ఉద్యోగం దొరికిన ఆనందంలో, చిరకాలంనించి పెరుగుతోన్న స్నేహితుడిగా నా దగ్గిర ఉన్న చనువులో, ఈ అమ్మాయి అనుకోకుండా అతన్ని జీవితాంతం భాగస్వామిగా స్వీక

రించిన విషయం అతను విపులంగా నాతో చెప్పడంలో ఆశ్చర్యం ఏం లేదు.

"ప్రతీ చిన్న విషయానికీ నొచ్చుకుంటుంది – ఎంతో సెన్సిటివ్ గర్ల్ ... కిందటివారం ఆమె బర్త్ డే పార్టీకి పన్నెండు నిమిషాలు ఆలస్యంగా వెడితే, ఆమెకి కన్నీళ్ళపర్యంతం ఐంది..."

ఎవరికీ చెప్పుకోలేని నా జీవితంలోని కొన్ని సంఘటనల్లోని రహస్యాలు అతనికి తెలీకపోవడంకూడా ఆశ్చర్యంలేదు. దెబ్బలుతిన్న మనస్సుకి తన సంభాషణ ఎలాంటి జ్ఞాపకాలు తెస్తున్నాయో, ప్రణయంలో అనుభవం లేకుండానే సఫలత పొందిన ఆనందంలో ప్రకాశరావు ఏమిటి గమనించగలడు? అతనికీ, నాకూ వయస్సులో వ్యత్యాసం తక్కువే అయినా, అనుభవాల్లో ఎంతో తేడా ఉంది. బాధ పడిపడి, హృదయంలో ఉన్న మార్దవం ముత్యాలలాగ గట్టిపడి ఆ బాధ ఇంక తెలియకుండా అయిపోయింది నాకు. వేడితగలకుండా, వెచ్చ వెచ్చగానే, సుఖంగా, ఆనందగా గమ్యస్థానం చేరుకున్న సంతోషంలో మరీ మార్దవం ఐపోయింది అతనిమనస్సు.

"...సిగరెట్లు కాలిస్తే క్షయో, కాన్సరో వొస్తుందని మహా భయం పిచ్చిపిల్లకి... దేనికీ కన్నీరుపెట్టని సరోజిని ఆ ఒక్క విషయంలోనూ మాత్రం ఆతృత దాచుకోలేకపోయింది...."

బ్రదర్! ఇది అపురూపంకాదు; సృష్టి ప్రారంభించాక నీ విషయంలోమాత్రమే తల ఎత్తుతూన్న విచిత్రంకాదిది ... పాదదాసిగా కలల్లో కనిపించి, భాగస్వామిగా దగ్గరికి వొచ్చి, భార్యగా జీవితంలో ప్రవేశించి యజమానిగా నిన్ను సుఖపెట్టే శిల్పంలో ఇది గతితప్పని సూత్రం అని ఎలాగ చెప్పేది?

"అందుకే సినీమాలు చూడ్డం మానేశావా?" అన్నాను దాచుకోలేని చిరునవ్వుతో. వారానికి మూడు సినీమాలు చూసే ప్రకాశరావు ఈ మధ్య బ్రతిమాలినా సినీమాలకి రావడంలేదు–ముఖ్యంగా అమెరికన్ సినిమాలైతే.

"నువ్వెంత చెప్పు, జగన్! అసలు సినీమాలే మరీ అసహ్యం ఐపోయాయి – అందులో ఇంగ్లీషువి మరీని...కళ్ళతో పాటు మనస్సునీ పాడుచేసేస్తాయి."

"ఆ మాట సరోజిని చెప్పిందా?"

"ఛా! ఆ అమ్మాయి అలాటిదికాదు... నువ్వు..."

ప్రకాశరావు ఆగిపోయాడు కొంచెం సందేహంతో.

"చెప్పు బ్రదర్!–నేను–?" అన్నాను సానునయంగా – నా చిరునవ్వు నేను ఎదురుచూస్తోన్నమాట నాలోకలిగించిన భావాలని దాచగలదనే విశ్వాసంతో.

"నువ్వు – సినిక్‌వి" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

అబద్ధం కోపం తెప్పిస్తుంది.

నిజం–ఇలాటిది–బాధకలిగిస్తుంది.

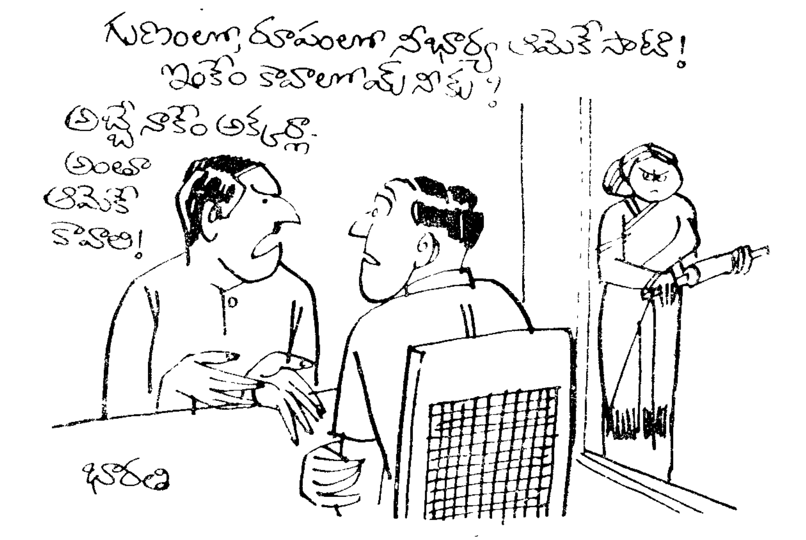

నా చిరునవ్వుని పెద్దదిచేసి రెండూ దాచుకున్నాను. అత నన్నది నిజం – కాని, అతనే నమ్మడు.

నాతో అతనూ నవ్వేడు.

"సరోజినికి ఆరకం సినీమాలు అంటే విపరీతమైన అసహ్యం" అన్నాడు మళ్ళీ తనలోకాల చల్లదనాల్లోకి జారుకుంటూ, ప్రకాశరావు.

"ఇప్పుడు నీకూ సినీమా లంటే–"

"విపరీతమైన అసహ్యంలేదు బ్రదర్! కాని, ఆమెదీ నాదీ ఆ విషయంలో అభిరుచి ఒక్కటే..."

"గుడ్!" అన్నాను.

"నువ్వేన్ని చెప్పు – భార్యాభర్తలుగా జీవించదలుచుకున్న వాళ్ళకి అభిరుచులు ఒకటిగా ఉండాలి. ఏం?" అన్నాడు ఆశగా, ప్రకాశరావు.

నీరసంగా, "అవును – నా మాటలు లక్ష్యపెట్టకు. అవన్నీ హాస్యంగా అన్నవి" అన్నాను. ఆ విషయం చర్చించాలని కాదు. కారణం ఎప్పుడో జరిగిన ఒక విషయం జ్ఞాపకం చేసుకోవటం నాకు మరీ ఇష్టంలేదు. కోపం, పిరికితనం కలిసిన ఒక ప్రవర్తనలో జరిగిన ఆ ఉదంతం మరిచిపోయే ప్రయత్నం ఎంతో చేశాను.

ప్రకాశరావు మరేదైనా విషయం గురించి మాట్లాడితే బాగుండును ...

కాని అతను హఠాత్తుగా వాచీ చూసుకుని, కుర్చీలోంచి ఒక్కసారి లేచి, "టైమయింది బ్రదర్! పోస్టాఫీసుకి వెళ్ళివస్తాను. సరోజిని ఉత్తరం రావాలి," అంటూ త్వరత్వరగా వెళ్ళిపోయేడు.

అప్పుడే వొచ్చిన ఇలస్ట్రేటెడ్ వీక్లీ

కాగితాలు తిరగెయ్యడం మొదలుపెట్టేను- ప్రకాశరావుని గురించి జాలిపడాలో, అసూయపడాలో నిర్ధారణ చేసుకోలేక.

నూతన వధూవరుల చిత్రాల్లో హఠాత్తుగా కనిపించింది ఆమె చిత్రం ... హృదయం ఒక్కసారి ఆగినంత పని చేసింది ఆశ్చర్యంతో. కిందని పేరు చదివేను. అవును - ఆమె నిజంగా రాధ ...

* * *

రెండేళ్ళయింది నేను రాధని కలుసుకుని. అప్పటికి కలకత్తా వచ్చి మూడేళ్ళైపోయింది. ఆ మహానగరంలో కాలం ఎంతో చక్కగా గడిచిపోతూన్నా, దక్షిణదేశం రావాలని అనిపించడం ప్రారంభించింది.

ఆ రోజుల్లో తరుచు మాయ నాఇంటికి వొస్తూ ఉండేది. ఆమె వచ్చినప్పుడల్లా రసగుల్లా, పెసరట్ కావాలనేది. రసగుల్లామీద ప్రభుత్వం యుద్ధం ప్రకటించడాన్ని రిజెంట్ పార్క్ దగ్గరికి వెడితే కాని అవి దొరికేవికావు. కాని, అంత దూరం డ్రైవ్ చెయ్యడం ఆమెకోసం పెద్దకష్టంగా అనిపించేదికాదు. స్నేహితురాలిగా, ఆప్యాయతలో అంతగా ముంచేది మాయ.

ఒకరోజు - నాకు ఆ రోజు ఇప్పటికీ నిన్నలాగ ఉంటుంది - బాగా వర్షం పడింది. నేను ఆఫీసునించి ఇంటికి వెళ్ళే ప్రయత్నంలో లేపబోతోంచే మాయ టెలిఫోన్ చేసింది - ఆ సాయంత్రం వొస్తున్నానని చెప్పడానికి.

ఆఫీస్‌నించి ఇంటికి వెళ్ళకుండానే తిన్నగా రిజెంట్‌పార్క్‌కి వెళ్ళేను. ఉదయం బాగా వర్షంకురిసి ఉందేమో, చాలాచోట్ల వర్షపునీరు కొంచెం కొంచెం ఇంకా రోడ్లమీదా, ట్రామ్ లైన్లమీదా కనిపిస్తూనే ఉంది.

నేను మాధురి - అది ఆ స్వీట్ షాప్ పేరు - చేరుకునేసరికి ఆరుదగ్గర కావొచ్చింది. వర్షం మూలాన కాబోలు, అక్కడ అట్టేమంది లేరు.

"రసగోలా కావాలి" అన్నాను.

దుకాణదారు కొంచెం సందేహంగా, "ఎన్నోలేవు-ఈ రోజు వర్షంమూలాన సరుకులురాక వస్తువులు తయారుకాలేదు. మీ కెన్ని కావాలి?'' అన్నాడు.

"కనీసం ఒకడజను...''

అతను ఒకకుండలో వెతికి, "పదే ఉన్నాయి...'' అన్నాడు.

"సరే" నన్నాను.

కుల్లడీలోవేసి మీదని ఆకుతోకట్టి నాకిచ్చేడు దుకాణదారు. నేను డబ్బుతీసే లోపున రాధ వొచ్చింది లోపలికి.

అందంగా, ఆర్ద్రంగా మాధుర్యం విరజల్లుతూ హృదయాలని కట్టిపడేసే కళ్ళు ఎన్నోపొందలు చూశాక కొంత స్థిరపడ్డాను - అప్పటిదాకా అలాగ అనుకున్నాను. రాధని చూస్తూనే మనస్సు విపరీతంగా చలించిపోయింది - అవయ

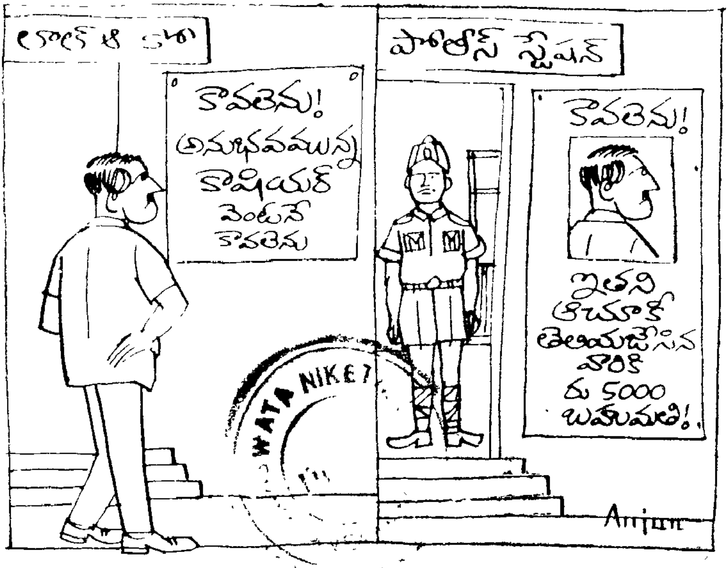

వాలలో చలనమేలేకుండా పోయింది. ఆమెది కేవలం సౌందర్యం కాదు. సర్వాంగాలనీ అతిక్రమించి చల్లగా, వెచ్చగా, అతిసున్నితంగా, మహాబలంతో అదృశ్యంగానే మనిషిని లొంగదీసుకునే శక్తి అది.

ఆమె రసగోలాలు కొనడానికి వొచ్చింది. తియ్యటి ఆ కంఠస్వరం ఆమె పరిపూర్ణతకే మెరుగులు పెడుతూంది.

సరుకులేదని విని, చాలా బాధపడ్డాను. ఈ విలాసినికి లేదని చెప్పే నీచత్వం వాడిలో ఎలా రాగలిగింది? కాని, నిస్సందేహంగా మాటలతో, చేతుల్తో, దుకాణదారు ఆ విషయమే చెప్తున్నాడు.

క్షణమాత్రం ఆమెలో లీనం అయిపోయిన నేను మళ్ళీ ఎదురుగా జరుగుతూన్న వాస్తవంతో మళ్ళీ ప్రపంచంలోకి ఒచ్చాను. డబ్బు ఇస్తూ నా పేకెట్ తీసుకోబోయాను.

"అమ్మ జన్మదినం ఇవేళ. రసగోలా లేకుండా ఎలాగ?"

ఎవర్నీ ఉద్దేశించకుండా సున్నితంగా వాపోయింది ఆమె.

హఠాత్తుగా బయట వర్షం ప్రారంభించింది.

"ఐదారైనా లేవా?"

నీరసంగా మళ్ళీ అడుగుతోంది.

"లేవు. ఉన్నవి ఆయన కిచ్చేశాను" అంటున్నాడు దుకాణదారు, నా చిల్లర లెక్కపెడుతూ.

"నేనెప్పుడూ ఇక్కడే అన్నీ కొంటాను..."

"ఆయనా అలాగే!"

దుకాణంలోకి వర్షపుజల్లు వొస్తూంటే కిటికీ మూసి, గదిలో రెండోదీపం వెలిగించాడు అతను.

"ఏం చేసేది ?..."

ఆమె దుకాణపు గాజుపెట్టెల్లో ఉన్న కొద్ది మిఠాయిల వొంక అనిష్టంగా చూసింది. సందేష్‌కూడా లేదు ఎక్కడా. రసగోలాతోబాటు సందేష్‌కూడా శత్రువర్గంలో చేర్చబడింది.

నిస్పృహగా ఆమె బయటికి నడవబోయింది. "అరే! వర్షం పడుతోంది. బస్‌కూడా దొరకదు" అంది.

ఎంత ప్రయత్నించినా నేను ఊరుకోలేకపోయాను. ఇంత చిన్న కాలంలో ఇన్నిబాధలు పడే అర్హత ఆమెకిలేదు.

"నా కారు ఉంది. ఎక్కడికి వెళ్లాలి మీరు ?" అన్నాను.

"భవానీపూర్...కాని, మీకు శ్రమ ఇవ్వాలనిలేదు." అంది ఆమె.

"శ్రమ ఏంలేదు. పదండి" అన్నాను.

"మీ రెక్కడికి వెళ్ళాలి ?"

"బాలీగంజ్..."

ఏదో అనబోయి ఆమె ఆగిపోయి, నా వెనకాలే వొచ్చింది. నేను కారు తలుపులు తీసేలోగా కొంచెం తడిసేను. ఆమెకూడా కొంచెం తడిసింది. వర్షం చాలా ఉధృతంగా వుంది.

అప్పుడే రోడ్డుమీద బాగా నీరు నిలిచిపోయింది. నెమ్మదిగా కారు వెనక్కి తిప్పి రోడ్డు పట్టేను.

"మీ పేరేమిటి ?" అంది హఠాత్తుగా ఆమె. నా ఆలోచనలు ముందరి రోడ్‌మీద ఉన్నాయి.

చెప్పేను.

"నా పేరు రాధ" అంది.

"చక్కటి పేరు" అన్నాను.

రాధ నవ్వింది.

"మీ రలాగ అంటారని అనుకున్నాను!" అంది.

ఆమె సాన్నిహిత్యం వెన్నెలవర్షంలాగ ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది. ఇంద్రియాలు వేటికవి ఉద్రేకంగా నన్ను బాధిస్తున్నాయి. బయట వర్షం–డ్రైవింగ్ కష్టంగా ఉంది. రోడ్డుమీద బస్సులూ, ట్రాములూ నడవకపోయినా.

విండ్‌షీల్డ్‌మీద నీళ్ళు అనంతంగా నదుల్లాగ ప్రవహిస్తున్నాయి. వైపర్స్ శక్తికొద్దీ శుభ్రంచేసినా, లోపల గాలి లేక అద్దంనిండా తెల్లటి పూత మాటిమాటికీ శుభ్రం చెయ్యాల్సి ఒస్తోంది.

"ఆ పని నేను చేస్తాను" అంది రాధ.

రుమాలు ఇచ్చేను.

భవానీపూర్ చేరేసరికి నలభై నిమిషాలు పట్టింది. ఆమె ఇల్లు చూపింది. కారు ఆగగానే, "ధన్యవాదాలు – మీరు సహాయం చెయ్యకపోతే ఏమౌనో !" అంది.

ఆమె దిగి వెళ్ళిపోతుందనే విషయం ఒక్కసారి నన్ను కృంగదీసింది.

ఈ నలభై అయిదు నిమిషాల్లో ఆమె ఎంతో పాత స్నేహితురాలై పోయింది.

ఆమె దిగబోతుంటే చెయ్యిపట్టుకుని ఆపేను. ఆమె చెయ్యి విడిపించుకోకుండా కొంచెం ఆశ్చర్యంగా "ఏమిటి?" అంది.

"రసగోలా – మీరు పట్టుకెళ్ళండి."

"మీకు?"

"అంత అవసరం లేదు..."

"మీకు స్వీట్స్ అంత ఇష్టంకాదా?"

"చాలాచాలా ఇష్టం...కాని, మీరు అవి తీసుకుంటే ఇంకా తియ్యగా ఉంటుంది."

నవ్వి, "బాగా మాట్లాడతారు మీరు!" అంది రాధ.

ఆ కాంప్లిమెంట్ ఎంత సంతోషం తెచ్చిందో ఇప్పటికీ మరచిపోను నేను.

"అవి తీసుకోండి," అన్నాను.

"థేంక్స్..." అని పర్స్ తీసుకోడానికి చెయ్యి వొదిలించుకోబోయింది.

"అదేం పీల్లేదు-మీ అమ్మగారి జన్మ దినానికి నా శుభాకాంక్షలతో..."

ఏదో అర్థం అయినట్టు చూసి, "మరయితే... ఒక్క షరతు" అంది రాధ.

"ఏమిటి ?" అన్నాను. ఆమె చెయ్యి ఎంతో మెత్తగా, వెచ్చగా ఉంది.

"లోపలికి ఒచ్చి టీ తాగండి."

అలాగ పరిచయం అయింది రాధ. ఆమె రిజెంట్ పార్క్ దగ్గర ఏదో ఆఫీసులో పని చేస్తూవుండేది. రెండుమూడు నెలలు ప్రతిరోజూ ఆమెని కలుసుకుంటూ వుండేవాణ్ణి. అప్పుడు జీవితం అంతా ఆమెకోసం ఎదురుచూడ్డం. రోజంతా సాయంత్రంకోసం కలలు.

ఆమె కేవలం దైహికంగానే నన్నాకర్షించిందేమోనని నాకు సందేహం ముందర వచ్చినమాట నిజమే. కాని, ఆత్మ పరీక్ష చేసుకున్నాక ఆమె వ్యక్తిత్వం, ఆమెలోని అనేక విషయాలు నన్నాకర్షించాయని గ్రహించగలిగాను. ఆమెతో నా స్నేహం ఒక సాయంత్రపు వెన్నెలవర్షంకాదు. ఆమె నాకు గృహిణిగాకావాలి. ఆమె పరిపూర్ణత నాకూ శాశ్వతంగా, దగ్గరగా కావాలి. ఆమె నాకు కావాలి.

ఆ నిర్ణయానికి త్వరలోనే వొచ్చేను కాని, తొందరలో పనులు చేసే స్వభావం కాదు నాది. సృష్టిలో నిజంగా పూర్ణత్వం చెందిన మానవుడు లేడని నా నమ్మకం. ఆమె అంతా కాంతిలాగ నా కళ్ళకి కనిపించినా, ఆ కాంతికి అవతల దాచుకున్న చీకట్లనీ చూసి మరీ నిర్ణయించుకోవాలని నా నమ్మకం. హఠాత్తుగా ఇలాటి మచ్చలు చూడడంకన్న వాటి ఉనికిని అంగీకరించడం మంచిదని నా నిర్ణయం.

అందుకే ప్రచండంగా నన్ను ముంచెత్తుతోన్న ఈ వ్యామోహపు కెరటాల్లో మునిగిపోకుండా జాగ్రత్త తీసుకున్నాను. హఠాత్తుగా నన్ను జయించడానికి రాధ ప్రయత్నించిందని కాదు. ఆమె సాన్నిధ్యమే అలాటి ప్రభావం కలది.

ముందర రాధ నా సిగరెట్స్‌మీద దాడితీసింది.

"మగవాళ్లెందుకు సిగరెట్ కాలుస్తారో అర్థంకాదు" అంది.

"తప్పేమిటి ?'' అన్నాను.

"వాసన- అశుచి" అంది రాధ.

నాకు కోపం వచ్చేలోపున రాధ నా కళ్ళల్లోకి చూసి లోపలి కోపాన్ని చల్లగా హరించేసింది. "నీ ఆరోగ్యం పాడైతే నాకు బ్రతుకెలాగ ? నా కోసం మానెయ్యవూ ?" అంది.

ఆమెని కాదనే శక్తి ఎక్కడిది ?

నేను ఓడిపోయాననే చిన్నతనాన్ని నానుంచి దాచింది రాధ. కాని, ఆమెలో ఒకటయినా చీకటితెర చూడగలగడం నాకు సంతృప్తిని ఇచ్చింది. ఆమె మానవులకి మరీ దూరంగా లేదు.

ఒక సాయంత్రం లేక్స్‌కి వెళ్ళేం. షికారుగా నడుస్తూంటే "ఆదివారం డైమండ్ హార్బరుకి వెడదాం" అంది రాధ.

"సారీ - ఆ రోజు బ్రిడ్జి ఆడడానికి మాట ఇచ్చేను," అన్నాను.

చిన్నబుచ్చుకుని, "పేకాట అంత మంచి అలవాటు కాదు" అంది రాధ.

నేను ఆగిపోయాను. ఈమాట నాకేం నచ్చలేదు.

"నేను ఆడేది జూదంకాదు రాధా!" అన్నాను.

"అవును. జూదం అయితే నువ్వు ఆడవు'' అంది రాధ.

"నీ కెలాగ తెల్సును?"

"సిల్లీ! నాకు నిన్ను గురించి తెలుసును. చెడు అలవాట్లు లేవు నీకు."

"నీ కన్నీ తెలీవు"

సవాలు చేస్తున్నట్టుచూసి, "నాకన్నీ తెలుసును" అంది రాధ.

ఈసారి నీడలు బాగా కనిపించాయి. నేను ఓడిపోదలుచుకోలేదు. కాని, ఆ క్షణంలోనే మా అత్యంత సాన్నిహిత్యం తగ్గడం ప్రారంభించింది.

మరికొన్ని చిన్నచిన్న విషయాలు క్రమంగా మా యిద్దరిమధ్యా దూరాన్ని ఎక్కువచేశాయి. అవన్నీ జ్ఞాపకంలేవు.

కాని, మా మధ్య విముఖత తెచ్చిన సంఘటన ప్రతిసెకనూ నా జ్ఞాపకాల్లో నిలిచిపోయింది.

ఆ రోజూ చిన్నవర్షం పడుతూంది.

"మాధురికి తీసికెళ్ళు'' అంది రాధ.

వెళ్ళేము. ఆమె స్వీట్స్ తింటూంది. నేను సమోసా తింటున్నాను.

"సందేష్ తిను" అంది రాధ.

"వొద్దు - నాకు స్వీట్స్ అంత ఇష్టం లేదు," అన్నాను.

బాధగా, కొంచెం కోపంగా, నా వొంక చూసి, "నీకు అబద్ధాలాడడం బాగా వొచ్చును," అంది.

నే నేం అనలేదు. ఒక్క అబద్ధం మాత్రమే ఆడేనని ఆమెకి చెప్పి ఏం ప్రయోజనం?

"మరి, ఇక్కడ స్వీట్స్ ఎందుకు కొంటావు?"

''ఒక ఫ్రెండ్‌కోసం.''

"ఎవ రావిడ?''

"మాయ."

"ఎలాగ ఉంటుంది?"

"బాగానే వుంటుంది."

"నీ కెలాగ తెలుసును?"

"ఒకసారి పార్టీ ఏదో జరిగితే అక్కడ పరిచయం అయింది''

"నీ ఇంటికి తరచువొస్తుందా?''

'బుద్ధి పుట్టినప్పుడల్లా."

"ఆమెకి పెళ్ళి అయిందా?"

''ఆఁ."

''మరి?"

ఆశ్చర్యంగా చూశాను.

"ఏమిటి, మరి?'' అన్నాను.

"ఆయన ఏమీ అనడా ?"

"ఎందుకని?"

"అలాగ పదేపదే నీ ఇంటికి వస్తే"

తాగుతున్న టీ టేబిల్ మీదపెట్టి రాధ ముఖంలోకి పరీక్షగా చూశాను.

"నీ ఆలోచనలు బాగులేవు రాధా !" అన్నాను. లోపల ప్రజ్వరిల్లుతోన్న కోపం జీర నా గొంతుకలోకి వొచ్చి ఉండాలి.

"నీ పనుల్లాగే, జగన్ !"

నా కోపాన్ని ఎలాగ ఆపుకున్నానో నా కిప్పటికీ ఆశ్చర్యమే. ఈమెతో నా ప్రణయాన్ని ఆశీర్వదించి, తల్లి లాగ సంతోషపడ్డ మాయ ఒక్కసారి నన్ను ఎక్కడినించో ఆపి ఉంటుంది.

రెండునిమిషాలు మాట్లాడలేదు నేను. కోపం కొంచెం తగ్గాకలేచి, "పద - పోదాం," అన్నాను. అదే మా చివరి సమాగమం అని నాకుతెల్సును అప్పటికి.

"నువ్వు వెళ్లు"

"ఇంటిదగ్గర వొదలనీ"

"బస్సు ఉంది."

నేను వెళ్ళిపోయాను.

తరవాత ఆ సాయంత్రం ఏం జరిగిందో నాకు జ్ఞాపకంలేదు - రాత్రి ఎప్పుడో మాయ నన్ను అన్నం తినమని బలవంతం చేయడంతప్ప.

ఆ తరవాత మూడునెల్లు రాధని చూడలేదు. చాలాసార్లు ఆమె టెలిఫోన్ చేస్తుందనే ఆశతో ఫోన్ పక్క ఎదురు చూసేవాణ్ణి. కాని ఆమె జాడ లేదు. ఆమెమీద ఎంతకోపం ఉన్నా, అది ద్వేషంగా ఎప్పుడూ మారలేదు. తాత్కాలికంగానైనా నా హృదయంతో హృదయం కలిపి స్పందించిన రాధ నా మనస్సుని ఎప్పుడూ వొదిలిపోలేదు. కాని అజేయంగా ఆమె నన్ను తనదగ్గరికి తీసుకోలేకపోయింది.

నాకు కలకత్తానించి ఆ రోజుల్లోనే ట్రాన్స్ఫర్ అయింది. ఒకసోమవారం సాయంత్రం మద్రాస్ మెయిల్ లో ప్రయాణం. ఆ ఆదివారం చివరిసారిగా ఆ మహానగరంలో అగమ్యంగా తిరగసాగాను. వెయ్యిలోపాలూ, లక్ష బాధలూ ఉన్నా, ఆ నగరం అంటే నాకెంత అభిమానమో ఆ రోజు తెలిసింది.

సాయంత్రం ఔతోంటే రిజెంట్ పార్క్ వేపు వెళ్ళేను. హఠాత్తుగా మాధురి కనిపించింది. కారు పార్క్ చేసి లోపలికి వెళ్ళే ఆలోచనలోపడ్డాను. ఆ చివరి సాయంత్రం తరవాత మళ్ళీ ఆ పరిసరాలకైనా రాలేదు నేను. కాని ఈరోజు ఆ చోటునించీ సెలవు తీసుకోవాలి....లోపల లోపల నొప్పిలాగ ఏదో బాధ. అడుగు వేస్తోంటే ఎంతో ఆవేదన. మాధురికి దగ్గిర పడ్డకొద్దీ నాకు రాధ మరీ దగ్గిర పడింది.

లోపలికి వెళ్ళేను. చాలా మంది ఉన్నారు. దుకాణదారు నన్ను చూసి పలకరిస్తూ, "చాలాకాలం అయింది, రాలేదేం?" అన్నాడు.

నా మాట అతని కేం చెప్పను? ఇక్కడే నా జీవితంలో మధురాతి మధురమైనరోజూ, మరచిపోని దుఃఖం కలిగించిన రోజూ తెచ్చే జ్ఞాపకాలు నన్నక్కడికి రానివ్వ లేదని ఎలాగ చెప్పను?

ఫేమిలీస్‌కోసం ఉంచిన ఒక బూత్‌లో నన్ను కూర్చోబెట్టి నా ఆర్డర్ తీసుకున్నాడు. కొంచెం ఆలశ్యం అవుతుంది – తాజాసరుకు తెస్తానని చెప్పి దుకాణదారు వెళ్ళిపోయాడు.

జ్ఞాపకాలన్నీ మేఘాల్లాగ ముసురుకుంటున్నాయి. నా అనుభవాలకి కారణం ఏమిటి?

ఆమె రుచులువేరు – నా రుచులువేరు. అందుకే ఇద్దరం కలుసుకోలేం.

పదినిమిషాల తరవాత తెరతీసి మళ్ళీ దుకాణదారు లోపలికివొస్తూ, దరహాసంతో, "క్షమిస్తారనుకుంటాను. ఆమెకి ఇక్కడే సీటువుంది." అంటూ రాధని ప్రవేశపెట్టేడు.

క్షణికంగా ఆశ్చర్యంతో నిశ్చేష్టుణ్ణయిపోయాను. లేచినిలబడేలోగా రాధ ఎదురుగా కూర్చుంది.

"హల్లో," అన్నాను.

ఆమె నావొంక ఒకసారిచూసి, తల వొంచుకుంది. "మీరు – నువ్విక్కడికి ఎలాగ వొచ్చావు?" అంది.

"నీలాగే!" అన్నాను.

ఆమె మనః పరిస్థితిని అర్థం చేసుకుని, జాలిపడ్డాను. ఆమె ఏదో చెప్పబోతోంది. కాని, చెప్పలేకుండా ఉంది. కొంచెం సేపు పోయాక తేరుకుంది.

''నేను - నే ఇక్కడికి రోజూ వొస్తున్నాను..."

"నిజంగా?''

"ఆc..."

మా ఆర్డర్ల ప్రకారం స్వీట్సూ, సావరీస్, టీ వొచ్చాయి.

ఆమె ఆ చోటుకి రోజూ రావడం గురించి ఆలోచిస్తూ ఎలాగో తినడం, టీ తాగడం ముగించాను. అంతకు ముందే ఆమెకూడా ముగించింది.

బిల్లు చెల్లించి బయటికి నడిచాను - రాధ నా పక్కనే. నన్ను తాకకుండా జాగ్రత్తపడుతూ నడుస్తూంది. అనుకోకుండా సంభవించిన ఈ సమాగమం పాతగాయాలని తిరిగి బయటికి తెస్తుందో, కొత్తగా మరో అధ్యాయం తీయిస్తుందో తెలియలేదు - ఆ క్షణాల కలవరం అలాటిది.

కారు తాళంతీసి ఆమెని ఎక్కమన్నాను.

"ఎక్కడికి?" అంది రాధ

భారంగా ఉన్న దుఃఖాన్నో, భావోద్రేకాన్నో ఆమె కష్టంగా దామకుంటున్న సంగతి బోధపడింది. కాని, నే నేం చేసేది? ఆమెకీ నాకూ సరిపడదు. ఆ అందం వెనకాల నాకు కావలసిన ఆత్మసౌందర్యంలేదు. అది ఉంటే ఆమెని భరించలేక పోయేవాడివి. కానీ- అది లేకపోవడంతో ఆ మె ని నేను సహించలేకపోయాను.

"ఇంటిదగ్గర వొదుల్తాను."

"వొద్దు - నేను బస్‌మీదపోతాను" అంది రాధ.

"నీ ఇష్టం - కాని నీ దగ్గర సెలవు తీసుకోనీ .." అన్నాను.

''ఏమి టది?''

"మెడ్రాసు వెళ్ళిపోతున్నాను ట్రాన్స్ఫరై...''

నీరసంగా కారుకి జేరబడింది రాధ. నా కెంతో జాలివేసింది. కాని. ఆమె నించి దూరమయాక నేను సమీపానికే రాలేని మాధురికి ఆమె ప్రతిదినం వొస్తూ ఉండేదన్న విషయం మరిచిపోయేటంత జాలికాదు. మా మనస్తత్వాలలో ఉన్న విపరీత విభేదాలని మరపించేంతకాదు.

"సారీ . నన్నింటిదగ్గర విడు"

రాధ కూర్చుంది. కారు ఆమె ఇంటికి చేరేదాకా ఆమె ఏమీ మాటలాడలేదు. దిగబోయేముందు, "ఏ రైల్లోవెడతావు?" అని అడిగింది.

"మంగళవారం. మెయిల్లో."

"స్టేషన్లో కలుసుకుంటాను" అని, రాధ కారుదిగి త్వరగా లోపలికి వెళ్ళి

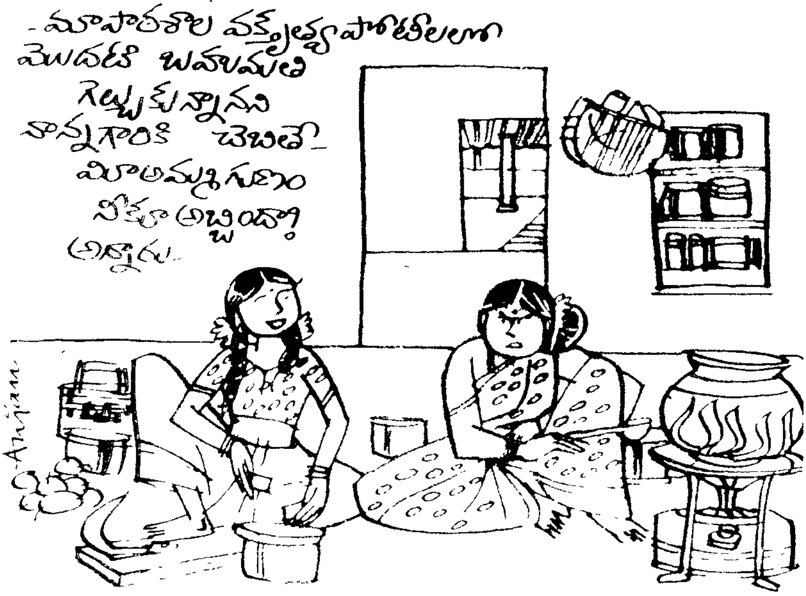

పోయింది. నేను మాయ దగ్గరకి వెళ్ళి ఆ మిగిలిన సాయంత్రం ఎలాగో గడిపాను.

ఆ తరవాత రాధని చూడ్డంగాని, ఆమె ప్రసక్తి రావడంగాని జరగలేదు ఇవేళ ప్రకాశరావు, ఈ పత్రికా ఆ జ్ఞాపకాలన్నీ మళ్ళీ తెచ్చేదాకా.

ఇవన్నీ హృదయాన్ని బాధపెట్టినా, రాధ విషయంలో నాకు పశ్చాత్తాపం లేదు. మా లోకాలు వేరు_ విడిపోవడం కన్న శ్రేయస్కరం అయినదిలేదు. కాని నన్ను సిగ్గుపరిచినది నా పిరికితనంలో ఆమెకి ఆ మరునాడుకాక, మూడోనాడు బయలుదేరుతున్నట్టు చెప్పడమే. ఆ అసత్యం నన్నెంతో కలవరపెట్టింది రాధ అనవసరంగా స్టేషన్‌కి వచ్చి ఉంటుందనికాదు. నా ప్రవర్తనలో ఆమెముందు నన్ను నేనే కించపరచుకున్నానని. ఆమె నా కన్న ఎంతో హుందాగా ప్రవర్తించిందే అని.

ముల్లులాగ ఆ పిరికి అబద్ధం ఉండే వుండే గుచ్చుకుంటూ ఉంటుంది_ఇవేళ లాగ.

* * *

ప్రకాశరావు వొచ్చి "నీకూ ఉత్తరం ఒచ్చింది జగన్" అంటూ ఒక కవరు ఇచ్చేశా. ఇందాకా ఖాళీచేసిన కుర్చీలో కూర్చుని సరోజిని ఉత్తరం అతను

చదువుకుంటూంటే నా ఉత్తరం నేను విప్పి, కింద సంతకంచూసి, ఆశ్చర్య పోయాను. రాధ ఉత్తరం రాసింది :

"జగన్ :

మనమధ్య ఏమీలేదు - ఒక జ్ఞాపకం తప్ప. అది నీకూనాకూ చివరి నిశ్వాసాల దాకా ఉంటుంది.

నువ్వు చేసినది మంచిదా, కాదా అన్నదానికి జవాబులేదు-కాని. నా జీవితం నేను జీవించాలి. అందుకే, గృహిణిగా రేపటినించి మరొకచోటికి వెడుతు న్నాను.

ఈ కొత్తజన్మ ఎత్తేముందు ఒక్క మాట నీతో చెప్పాలి. నువ్విక్కడినించి మెడ్రాసు వెళ్ళేరోజున స్టేషన్‌కి వస్తా నని వాగ్దానం చేసి పిరికితనంలో రాలేక పోయాను. అందుకు క్షమాపణ కోరు తున్నాను. నీతో నేను చేసిన వాగ్దాన భంగం అదొక్కటే !

ఎన్నో శుభాకాంక్షలు నీకు !

— రాధ."

ఉత్తరం జాగ్రత్తగా మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాను. ఇది నాకు సంతోషం కలిగించాలో, నా అహంకారానికి మరొక దెబ్బకొట్టాలో తెలియలేదు.

"జగన్ ! డికెన్స్ రాసిన పుస్తకం ఏదయినా ఉంటే ఇస్తావా ?" అని అడుగుతూ ప్రకాశరావు నన్ను ఆలోచనల్లోంచి ఇవతలకి తెచ్చాడు.

"ఐదారు ఉన్నాయి-" అని "అరే ! నీకు డికెన్సా ? పెర్రీమాసన్ ఒదిలేశావా ?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"సరోజిని లిటరేచర్ స్టూడెంట్ కదా !...ఆమె అభిరుచి కొంత తెలిసి వుంటే మంచిదని నేనే రాశాను ఏం పుస్తకాలు చదవమంటావని... వైవాహిక జీవితంలో ఇద్దరికీ ఇలాటివాటిలో సామరస్యం ఉండాలి ఏం ?" అని ముగించాడు భవిష్యత్తులోకి చూస్తూ, ప్రకాశరావు.

"అవును. అది చాలా మంచిది !" అన్నాను గతాన్ని స్మరిస్తూ. ఆ క్షణంలో అతనిమీద అసూయకలిగింది.

బయట బరువుగా వర్షం పడసాగింది.